

Kardos Ferenc

határon

Átüti álmom az óra
szívverése, hallgatom
szememből lassan
oszlik a korom.

Harmat tajtékzik
ében paripámon,
ellepi egészen,
csak csontjait látom.

Föl-fölvillanó
fények közé becsap
villámló karjaival
az öreg nap.

Hosszú nyarak
után már lassan
gurul az égen
döccenve fagyban.

Kacag rajtam.
Fölfelik álmom.
Innen és túl
magam halálát látom.

megint

Ma szóltak, hogy
tegnap még...
és már megint
túléltem valakit,
valaki érdekesebbet.

Fekete kockaköveken
szívem hasad szét.

félsz

Búv idő csikland
rongyolt ingem alatt.
Szoknyád ránca libben
karikás szememben.

Rohannék veled, érted
de már csak utánad téved
parázsló tekintetem.
A vágy, mi volt tűz, őselem,

most félsz, hogy elhamvad, kihűl,
mélységes mély ráncokba ül,
lassúdad szívverésen ha ring,
múltba réved s elalszik,

s a bőrön, mint fáradt dobon
át hiába ver lázadva, monoton
még mindig a hívójel,
már nem érdekel.

Osztálytalálkozó

Összejövünk s megy tovább:
Gesztenyelombot ráz a szél,
fut egy lány, vihartól fél
csönd üli az oskolát.

S képzelem hogy mit beszél
két pohár közt Vitéz Mihály
s a diák hogy oktrojál.
Az idő is csak egy szeszély.

Hogy hoztam is, vittem is? Jól tudom:
hamis írások közt az igaz szó elég,
mint öröknek hitt gyertyaszál,
csak egy kis meleg maradt a kanócon.

Diákkorom ellobbant.
Csak apró lángsziget a
korom alatt.

A múlt most magához láncol
s a holnap, mert sietős,
- megint elveszít.
Csontomban hordozom oskolámat.